

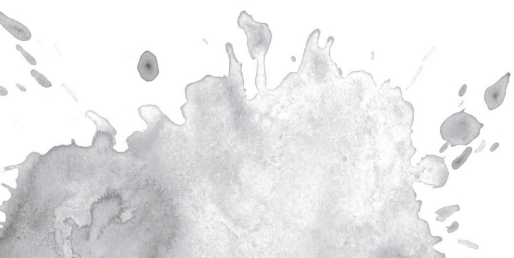
TANYA STEWNER

Allea Aquarius

Meren
kutsu

sitruuna

TANYA STEWNER

*Alea
Aquarius.
Meren
kutsu*

Suomentanut Sari-Anne Ahvonen

s i t r u u n a

Alea Aquarius

Osa 1. Meren kutsu

Osa 2. Meren värit

Molle

Saksankielinen alkuteksti *Alea Aquarius 1. Der Ruf des Wassers*
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2015

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger,
Hamburg, Germany.

Kansitaide Claudia Carls
Vinjetit Claudia Carlsin designia mukailleen Olga Badulina

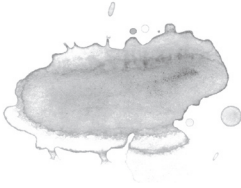
ISBN 978-952-7471-62-3

1. painos

Painopaikka BaltoPrint, 2023

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Sisällys

Hampuri	9
Alfa Cru	25
Seikkailijat	45
Alean tarina	58
Huonoja uutisia	73
Uusi elämä	84
Myrsky	97
Ystävykset	114
Sade	133
Amsterdam	145
Kitaransoittaja	160
Sillan alla	169
Skorpioni	179
Valaiden laulu	194
Sadeyö	202
Apua mereltä	210

Salaisuuksia	223
Peilityyni	234
Merentytär	243
Hiekkasärkän herrat	248
Skorpionin pisto	258
Lokkibarrikadi	266
Renesse	271
Viesti toisesta maailmasta	279
Kiitokset	287

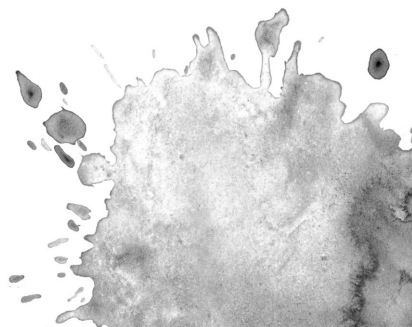
Hän näki veden pinnan lähestyvän.

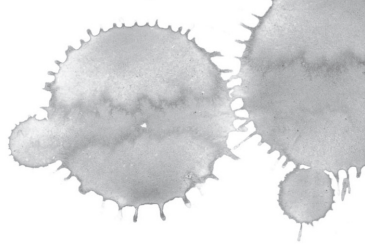
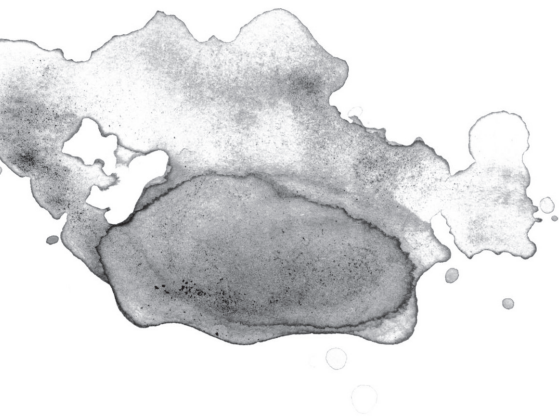
Hän kiljaisi.

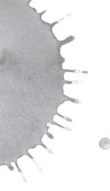
Sitten hän paiskautui kuohuihin.

Pudotus oli raju, aivan kuin hän olisi juossut täysillä ovea päin — mutta samassa ovi aukesikin ja hän syöksyi sisään.

Jääkylmä vesi ympäröi hänet. Hän alkoi epätoivoisena potkia jaloillaan ja räpiköidä käsillään. Järki sanoi, että kuolema oli lähellä. Mutta sydän tuntui olevan toista mieltä. Se hakkasi tuhatta ja sataa, mutta ei sen vuoksi, että häntä olisi pelottanut. Hän oli yhtäkkiä täysin varma, että hänen sydämensä hakkasi ilosta.

Hampuri

Joki näytti tavallista harmaammalta. Harmaalta ja surulliselta, mutta todennäköisesti vain siksi, että Alea itse oli surullinen. Hän tuijotti veteen hartiat lypsyssä. Elbe oli valtava — suorastaan kolossaalinen — joki, joka työntyi sisämaahan väkevänä ja voimakkaana. Kuinka usein hän olikaan seissyt satamassa katselemassa sitä, kuunnellut sen hiljaista kohinaa ja yrittänyt päästä perille siihen kätkeytyvistä salaisuuksista. Ne olivat kuitenkin salaisuuksia, joihin hän ei koskaan saisi vastauksia, koska hän ei saanut mennä liian lähelle jokea — Elbeä tai mitään muutakaan jokea.

Alea vilkaisi kännykkäänsä. Ei vastaamattomia puheluja. Ei tietenkään. Miten häneltä olisi voinut jäädä yksikään puhelu huomaamatta, kun hän vilkuili näyttöään vähän väliä?

Alea vaihtoi painoa jalalta toiselle. Hän oli seissyt joen rannassa jo pitkään, ja häntä väsytti. Hän huokaisi ja etsi katseellaan penkkiä, joka oli tarpeeksi kaukana vedestä ja jonka lähellä ei myöskään olisi lätäköitä, jotta ohikulkijat eivät roiskuttaisi vettä hänen päälleen. Tosin tänään

ei tarvinnut pelätä lätäköitä, sillä ei ollut satanut päiväkausiin.

Hän löysi tyhjän penkin, joka täytti hänen vaatimuksensa. Hetken hän vain istui hiljaa kännykkä tiukasti kädessään ja katseli ohikulkevia ihmisiä: turisteja, paikallisia lounastauolla olevia työntekijöitä, jotka istahtivat eväidensä kanssa laiturimuurille. Ihmisiä oli paljon liikkeellä, kuten kaikilla Hampurin lukuisilla satamalaitureilla. Alea tunsu ne kaikki. Hän oli seissyt niistä jokaisella tuijottamassa veden syvyyksiin. Tästä laiturista Alea piti eniten. Hän tunsu olonsa täällä kotoisaksi, ja sitä tunnetta hän tarvitsi kipeästi juuri tänään.

Alea veti syvään henkeä ja yritti tukahduttaa sisällään kasvavan pelon. Tänään oli tapahtunut jotain hirvittävää. Hänen sijaisäitinsä oli saanut aamulla sydänkohtauksen. Alea oli juuri herännyt ja miettinyt hyväntuulisena, mitä tekisi ensimmäisenä kesälomapäivänään, kun hän oli löytänyt Mariannen keittiöstä — kasvot vitivalkoisina ja hiestä märkinä. Alea oli soittanut heti ambulanssin, joka oli kiidättänyt Mariannen sairaalaan. Kuusikymmentäviisivuotias Marianne oli kärsinyt sydänvaivoista kauan, mutta Alea oli sulkenut mielestään ajatuksen, että jotain ikävää voisi sattua. Hänellä ei ollut ketään muuta kuin Marianne. Jos Marianne ei enää pystyisi huolehtimaan Aleasta tai jopa kuolisi, sosiaalitoimisto etsisi hänelle uuden sijaisperheen. Hänen täytyisi muuttaa täysin tuntemattomien ihmisten luokse, eivätkä he tietäisi mitään hänen sairaudestaan. Pelkkä ajatuskin sai Alean

kauhun valtaan. Ja koska hän halusi vältellä sosiaalityöntekijöitä, hän istui nyt satamassa eikä Mariannen vuoteen vierellä...

Inhottava tunne hiipi pitkin Alean selkää. Marianne oli luvannut soittaa heti kun pystyisi. Kännykkä soisi varmasti minä hetkenä hyvänsä. Minä hetkenä hyvänsä...

Hän pyyhkäisi kyyneleen silmäkulmastaan. Hän ei halunnut itkeä, mutta hän tunsu itsensä niin avuttomaksi — ja yksinäiseksi.

Hän vilkaisi kättään. Hänen juuri pyyhkimänsä kyynelleet kiiltelivät mustan nahkahansikkaan pinnalla. Hetken hän kuvitteli näkevänsä kyynelissä jotain sinisen ja vihreän väreissä hehkuvaa. Mutta kyynelleet katosivat saman tien nahkahanskan halkeamaan.

Alea sulki ja availi nyrkkejään. Hän oli leikannut kaikista hansikkaistaan sormenpääs pois, jotta hän voisi käyttää käsiään normaalisti. Tänään hansikkaat tuntuivat kuitenkin epämukavilta. Oli kahdenkymmenenseitsemän asteen helle, ja Alea kädet hikoilivat nahkahansikkaissa.

Hän nousi seisomaan ja yritti hengittää rauhallisesti. Nyt oli ryhdistäydyttävä! Alea antoi katseensa liukua satama-alueen yli. Ehkä hän näkisi jotain, joka veisi ajatukset muualle hänen odotellessaan Mariannen soittoa. Laituriin kiinnitetyt veneet keinuivat vedessä, kauempana kolisteli jättikokoinen lastausnosturi...

Samassa Alea huomasi erikoisen näköisen vanhan purjeveneen, joka oli juuri lähestymässä laituria. Keulassa komeili jo melkein näkymättömiin haalistunut nimi:

Crucis. Hän siristeli silmiään nähdäkseen tarkemmin, sillä alus näytti mielenkiintoiselta. Se oli kipeästi maalin tarpeessa. Kylkien kirkkaanvihreä väri hilseili. Itse asiassa vene näytti niin rapistuneelta, että mieleen hiipi ajatus, oliko se edes enää merikelpoinen. Alea ei kuitenkaan saanut katsettaan irti siitä. Jostain kumman syystä hänellä oli tunne, että se oli jotenkin erityinen.

Pieni poika hyppäsi laiturille ja sitoi köydet. Hän oli korkeintaan yhdeksän tai kymmenen. Kiinnitettyään aluksen poika loikkasi takaisin kannelle ja katosi sisätiloihin.

Hetken kuluttua kansirakennuksesta astui ulos vanhempi poika, joka oli ilmeisesti ohjannut *Crucista*. Hänkin hyppäsi tottuneesti laiturille. Poika oli ehkä kahdeksantoistavuotias — ja kivan näköinen. Hänellä oli auringossa ruskeaksi paahtunut iho ja ystävälliset kasvot. Tukka oli villisti pystyssä kuin rokkistaralla ja t-paidan hihassa komeili iso reikä. Kaiken huipuksi hänellä oli kädessään kitarakotelo.

Alea oli kiitollinen kaikesta, mikä sai hänet lopettamaan murehtimisen ja kännykän vahtimisen, joten hän jatkoi tarkkailemista. Rokkistarapoika käveli hänen ohitseensa, ilmeisesti matkalla läheiseen kahvilaan.

Alea huomasi itsekin olevansa janoinen. Hän otti repunsa mutta muisti samassa unohtaneensa termoskannun kotiin. Yleensä hänellä oli termoskannu aina mukana. Mariannen sydänkohtauksen jälkeen hän oli kuitenkin lähtenyt kotoa niin järkyttyneenä, että oli unohtanut termoskannun lisäksi myös sateenvarjonsa — se jos mikä oli

tyhmää! Juuri nyt taivas oli kyllä kirkas ja pilvetön, mutta jos alkaisi sataa, hän olisi pulassa.

Alea näki nuoremmankin pojan hyppäävän ketterästi laiturille. Pojalla oli kainalossaan kulahtanut rumpu, ja hän suuntasi kohti samaa kahvilaa kuin rokkistara. Kun pikkupoika ohitti Alean, heidän katseensa kohtasivat ja tämä hymyili Alealle. ”Ohoi!” poika tervehti ja hymyili leveästi paljastaen puuttuvat etuhampaansa. Alea hymyili hämillään takaisin, ja samassa poika oli jo mennyt menojaan.

Alea nousi seisomaan. Koska hän oli unohtanut termoskannunsa kotiin, hänen olisi pakko ostaa lämmintä juotavaa, halusi tai ei. Hän lähti kännykkä kädessään kohti kahvilaa. Perille saavuttuaan hän huomasi pojat heti erään pöydän ääressä limonadit käsissään. Alea istuutui vapaaseen pöytään heidän lähelleen. Hän oli pistänyt merkillle nuoremman pojan paljaat jalat. Se näytti hauskalta, vaikka hän itse ei olisi missään tapauksessa kulkenut ilman kenkiä. Mutta nämä kaksi poikaa vaikuttivat vähän oudoilta, ja hän piti oudoista tyypeistä. Olihan hän itsekin sellainen.

Tarjoilija tuli hänen luokseen, ja Alea tilasi teen. ”Sen ei tarvitse olla ihan tulikuumaa, lämmin riittää”, hän sanoi.

Tarjoilija kurtisti kulmiaan. ”Haluaisitko mieluummin jääteetä?”

”En todellakaan!” Alea torjui ehdotuksen kauhuissaan.

Tarjoilija tuijotti Alean mustia nahkahansikkaita. Alea saattoi kuulla mielessään tarjoilijan ajatukset: *Kuka pitää*

hansikkaita näin lämpimällä säällä? Ja vielä lämmintä teetä päälle!

Alea hymyili väkinäisesti, ja tarjoilija kohautti olkapäitään. ”Eli yksi haalea tee”, hän toisti ennen kuin poistui.

Alea tajusi poikien katselevan häntä. Nuorempi huikkasi: ”Siistit kuteet!”

Alea hätkähti yllättyneenä ja tunsi punastuvansa. Hän vetäisi lippalakkinsa syvemmälle päähänsä. Hänellä oli yllään vanhan roosan värinen silkkitakki, miesten paita, useita pitkiä kaulaketjuja, revityt farkut, maihinnousukengät, merensininen lempilippalakki ja mustat nahkahansikkaat. Hän tiesi, että asu oli aika *cool* — se oli tarkoituskin. Alea oli pukeutunut erikoisiin vaatteisiin jo vuosia, ja siihen oli selkeä syy: jotta ihmiset eivät kiinnittäisi huomiota hansikkaisiin, joita hän piti joka ikinen päivä. Kukaan koulussa tai naapurustossa ei tiennyt hänen sairaudestaan. Luokkatoverit ja opettajat luulivat, että hansikkaat olivat vain yksi hänen muotioikuistaan. Alea halusi, että muut pitivät häntä mieluummin muotifriikkinä kuin sairaana. Marianne oli ainoa, joka tiesi, kuinka paljon sairaus rajoitti hänen elämäänsä. Kukaan muu ei saisi koskaan tietää. Alea ei kaivannut muiden sääliä.

”Kiitos”, hän mutisi ja tunsi poskensa lehahtavan entistä punaisemmiksi.

Onneksi pojat jatkoivat juttelua keskenään eivätkä kiinnittäneet enää häneen huomiota. He aukaisivat eväskäärönsä pöydän alla ja haukkasivat sämpyläänsä aina, kun tarjoilijan silmä vältti.

Alea ei voinut olla hymyilemättä ja olisi itsekin mielellään ottanut samanlaisen täytetyn sämpylän. Hän ei ollut syönyt mitään aamiaisen jälkeen.

Tarjoilija toi teen. Se oli kiehuvan kuumaa, joten Alean täytyi odotella sen jäähtymistä.

Poikien pöytään oli ilmestynyt tyttö. Hänellä oli hyvin tumma iho ja pitkät rastat, jotka oli nostettu korkealle ponnihännälle. Hän piteli käsissään haitaria.

”Heippa Tess”, nuorempi poika tervehti tyttöä.

”Moi”, tyttö vastasi ja istahti pöytään.

”Lukitsitko kajuutan oven?”

Tyttö — eli Tess — irvisti. ”Unohdin”, hän vastasi. Hänellä oli erikoinen aksentti. ”Käyn lukitsemassa sen saman tien.”

Poika heilautti kättään torjuvasti. ”Ääh, ei tarvitse, ei sitä vanhaa purkkia kukaan varasta”, poika rauhoitteli. ”Jätimme sinullekin vähän”, hän lisäsi ja ojensi tytölle juustosämpylän pöydän alla.

Alea ihmetteli. Oliko tyttökin ollut *Crucis*-veneessä? Olivatko nuo kolme sisaruksia? Ei, eivät taatusti olleet. Tess oli tummaihoisen, pienempi poika oli iholtaan viti-vaikoinen ja hänellä oli punainen tukka, rokkistarapojalla taas oli vaaleanruskea iho. Eivätkä he olleet muutenkaan yhtään saman näköisiä.

Tess tyhjensi vanhemman pojan lasin yhdellä siemauksella. ”Valmista?” hän kysyi.

Pojat nyökkäsivät. ”Tuolla on hyvä paikka”, vanhempi pojista sanoi osoittaen kahvilan edustaa. Hän jätti pöytään

viiden euron setelin ja otti kitaran kotelosta. Pienempi punatukkainen poika nappasi rumpunsa, kaivoi sen sisältä rypistyneen fedorahatun ja painoi sen päähänsä. Tess raahasi sillä välin haitarinsa kahvilan eteen. Kolmikko asetui paikoilleen soittimiensa kanssa. He aloittivat tunnetulla rokkikappaleella, joka kuulosti haitarilla soitettuna erikoiselta ja herätti ihmisten huomion. Sitten Tess alkoi laulaa. Alean leuka loksautti auki. Tesshän oli varsinainen rokkimimmi! Hänen esiintymisensä oli uskomattoman voimakasta, ja hänellä oli mahtava raspiääni. Tess jos joku oli rokkistara! Vanhemmalla pojalla oli kyllä rokkistaran kampausta ja kai hän soittikin ihan hyvin — mutta Tess varasti koko show'n. Kaikki katsoivat häntä. Kitaraa soittava poika näytti nauttivan tilanteesta; hän hymyili tyytyväisen ja tietäväisen näköisenä aivan kuin olisi nähnyt samat reaktiot jo monta kertaa aikaisemminkin.

Kun kappale oli lopussa, yleisö taputti innoissaan. Aleakin taputti. Pienempi poika kiersi ihmisten joukossa hattu kädessään keräämässä rahaa. Monet antoivat yhden tai kahden euron kolikon. Kun poika seiso Alean edessä, Alean oli pakko pudistaa päätään. ”Olen pahoillani, mutta minun täytyy vielä maksaa teeni”, hän selitti.

”Mutta sinähän olit kuuntelemassa!” pikkupoika huudahti. ”Ja tykkäsit esityksestä! Kyllä minä näin sen sinun ilmeestäsi.”

Alea ei voinut väittää vastaan. ”Totta, mutta olen ihan peeeaa.”

"Niin mekin aina olemme", poika totesi virnistäen.
"Mutta jotain sinun täytyy antaa minulle."

Alea rypisti otsaansa. "Niin kuin mitä esimerkiksi?"

"Miten olisi tuo lippis?"

Alea nosti kätensä torjuvasti ilmaan. "Ei ikinä! Tämä on lempilippikseni."

Poika mietti hetken. "No, entä hanskat?"

Alea hätkähti. "Ei käy."

"Miksei?" poika tivasi ja tuijotti Aleaa uteliaana. "Mitä erikoista niissä on?"

"Ota sitten mieluummin lippis!" Alea huudahti vastamatta pojan kysymykseen. Alea kiskaisi lakin päästään pitäen kuitenkin visusti huolta, että hänen pitkä, musta tukkansa peitti korvat; hänen korvantaustansa oli pysytävä aina ja ehdottomasti piilossa. "Tässä", hän sanoi ojentaen lakkiaan pojalle.

Poika otti lakin yllätyneenä. "Vähänkö siistiä! Annatko sinä ihan oikeasti tämän minulle? Kiitti!" Poika juoksi kasvot säteillen näyttämään lakkia muille. Tess ja vanhempi poika kääntyivät katsomaan Aleaa hämmästyneinä. Alea nyökkäsi heille lyhyesti ja käänsi nopeasti katseensa toisaalle. Hitsi, se oli hänen lempilippiksensä! Mutta ei hän olisi missään tapauksessa voinut luopua hansikkaistaan. Hänen olisi pitänyt tarjota pojalle yhtä hänen monista kaulaketjuistaan! Miksei hän ollut tullut ajatelleeksi sitä?

Tessin ja poikien luokse asteli mies, joka puhui heille tiukkaan sävyyn. Vanhempi pojista rauhoitteli miestä: "Selvä on! Mennään, mennään!" Ilmeisesti he eivät olisi saaneet

soittaa ja laulaa kahvilan edessä. Kolmikko keräsi tavaransa ja rahjusti pois pettyneinä. *Harmi*, Alea ajatteli, *tosi sääli*.

Hän joi teetään. Se oli vieläkin kuumaa, mutta hänellä oli kova jano. Hän vilkuili vähän väliä kännykkäänsä. Ei vastaamattomia puheluita. Alea tunsu jälleen pelon hiipivän selkäpiitä pitkin. Mikähän Mariannen tilanne oli? Oliko hänellä kipuja? Pidettiinkö hänestä sairaalassa hyvää huolta? Toipuisiko hän pian entiselleen? Ja entä, jos niin ei kävisi?

Alea nielaisi. Jos hän nyt menisi kotiin, odottaisiko siellä joku sosiaalitoimiston tyyppi? Jos Mariannen täytyisi jäädä sairaalaan viikoksi tai kahdeksi, järjestettäisiinkö Alealle uusi koti jo tänään? Alea puristi ahdistuneena huulensa yhteen, mutta sitten hän pakotti itsensä ajattelemaan järkevästi. Oli vasta alkuiltapäivä. Hän yksinkertaisesti jäisi satamaan. Hän voisi viettää siellä koko loppupäivän odotellen Mariannen soittoa. Ennen tai myöhemmin Marianne *varmasti* soittaisi...

Alea joi teensä loppuun, maksoi ja raahusti takaisin penkilleen istumaan. Hän katseli hajamielisesti ympärilleen. Hänen silmiinsä osui jälleen *Crucis*-purjevene, joka keikui edelleen laiturissa. Alea tarkasteli venettä tarkemmin. Vaikka se kaipasikin kipeästi kunnostusta, kansirakennuksen katolle oli asennettu aurinkopaneeleita, joita näkyi yleensä vain uudemmissa aluksissa Kaikki *Cruciksessa* oli hieman erikoista ja ristiriitaista, ja juuri se vetosi Aleaan.

Tess ilmestyi kannelle. Alea varjosti silmiään auringonpaisteelta ja katseli tyttöä. Tess kantoi jotakin isoa, jonka

hän laski veneen peräkannelle. Oliko se puujalustainen tikkataulu? Parin minuutin kuluttua paikalle tulivat myös molemmat pojat. Vanhempi heistä tähyili valppaana ympärilleen ja käänsi katseensa Alean suuntaan. Hän kumartui vaistomaisesti ja painoi päänsä alas. Heti kun pojan katse oli siirtynyt muualle, hän ojensi taas selkänsä ja jatkoi veneen tarkkailua. Mitä nuo kolme oikein puuhasivat? Alea nousi hitaasti seisomaan ja käveli mahdollisimman huomaamattomasti lähemmäs, kunnes oli jo melkein veneen vieressä. Hän jopa kuuli, mitä kolmikko puhui. ”Anna palaa!” Tess kehotti nuorempaa poikaa ja kiinnitti jotain tikkatauluun. Se oli kartta.

Poika otti käteensä tikan, heitti sen kohti karttaa ja alkoi samassa kiljua riemusta: ”Suomi! Siellä emme olekaan käyneet aikoihin!”

Vanhempi poika kehui: ”Hyvin tähdätty, Sammy. Suomi onkin kauneimmillaan kesäkuussa.”

Alea tuijotti kolmikkoa ällistyneenä. Olivatko he päättäneet seuraavan määränpäänsä heittämällä tikkaa? He yksinkertaisesti purjehtisivat sinne, mihin tikka oli osunut kartassa? Ajatus sai Alean sydämen pamppailemaan. Kunpa hänkin voisi vain purjehtia tuulen mukana pois, kauas ulapalle... ja olla vapaa. Alea huokaisi ääneen.

Samassa vanhempi poika kumartui piiloon. ”Satamamestari”, hän varoitti toisia. ”Menen maksamaan satamamaksun. Pysykää te kaksi piilossa älkääkää antako kenenkään huomata teitä, onko selvä?”

”Aye, aye, kapteeni!” Tess ja Sammy — eli nuorempi pojista — vastasivat ja kumartuivat piiloon. Sammy kohotti kuitenkin päätään ja huusi: ”Ben? Myydäänköhän kioskissa suklaapatukoita? Ostatko samalla muutaman?”

Vanhempi poika, ilmeisesti siis Ben nimeltään, katsoi Sammya ankaran näköisenä. ”Pää alas, minähän sanoin!”

”Eli siis ostat?” Alea kuuli Sammyn äänen reelingin takaa.

”Enkä osta!” Ben sihahti, hyppäsi laiturille ja juoksi satamamestarin luokse hoitamaan satamamaksun. Alea seurasi Beniä ja päätteli, että poika oli ilmeisesti joukon vanhin. Vai olikohan veneessä myös aikuisia, jotka olivat toistaiseksi pysytelleet poissa näkyvistä? Tess ja Sammy olivat kutsuneet Beniä kapteeniksi, ja lisäksi Ben hoiti satamamaksun. Kaikki viittasi siihen, että kolmikko matkusti keskenään! Ajatus kiehtoi Aleaa. Tess ei vaikuttanut paljon häntä itseään vanhemmalta. Tyttö oli ehkä kolme-toista. Ja Sammy taas... yhdeksän tai kymmenen? Miten oli mahdollista, että he matkasivat purjeveneellä ilman vanhempiaan? Oliko sellainen edes sallittua?

Samassa Alea tajusi, että varmaan juuri sen vuoksi Ben oli käsenyt Sammya ja Tessiä piiloutumaan — jotta satamamestari ei huomaisi, että veneessä ei ollut ollenkaan aikuisia...

Alea oli aivan täpinöissään. Tess, Ben ja Sammy purjehtivat sinne, minne tikka heidät johdatti, ja kaiken lisäksi he matkustivat keskenään, ilman aikuisia!

Ben palasi veneelle. ”Kannen alle”, hän tokaisi Tessille ja Sammylle, jotka ilmeisesti lymyilivät vieläkin piilossa

reelingin takana. Alea kuuli kahinaa ja ryminää. Sitten tuli hiljaista.

Alea istahti matalalle muurille. Ajatukset pyörivät hänen päässään. Hän puhkui innosta. Hän oli aina unelmoinut pääsevänsä matkustelemaan ja näkemään maailmaa. Sairautensa vuoksi hän ei tosin ollut koskaan haaveillut veneilystä — ei todellakaan! — mutta tuo kolmikko näytti toteuttavan hänen pitkäaikaista, salaista unelmaansa. He olivat vapaita. He matkustivat ympäri maailmaa.

Alea painoi päänsä käsiinsä ja uppoutui haaveisiinsa, jotka saivat hänet ainakin hetkeksi unohtamaan kännykän vahtimisen.

Viiden seuraavan tunnin aikana ei tapahtunut mitään. Alea kyhjötti laiturimuurilla ja tuijotti eteensä. Marianesta ei kuulunut pihaustakaan, ja Alean pelko kasvoi hiljalleen paniikiksi. Hän oli yrittänyt soittaa Mariannelle monta kertaa ja lähettänyt tekstiviestejä mutta ei ollut saanut vastausta. Mitä Mariannelle oli oikein tapahtunut? Ei kai hän vain ollut...

Alea hyppäsi hermostuneena pystyyn. Hänen olisi pitänyt mieli kiljua paniikista.

”Hei”, ääni hänen takanaan sanoi. Alea pyörähti ympäri. Sammy seisoj hänen edessään! Pojalla oli päässään Alean merensininen lippalakki. ”Onko kaikki okei?”

Alea tuijotti poikaa. Pojan olkapäältä roikkui täpötäysi ostoskassi. Hän oli selvästikin tulossa kaupasta. ”Öö, joo, ihan okei”, Alea vastasi nopeasti, vaikka kaikki ei todellakaan ollut okei.

”No, sitten...” Sammy sanoi, vilkaisi Aleaa vielä kysyvästi ja kapusi sen jälkeen kannelle ketterästi kuin pieni apina.

Poika oli hädin tuskin ehtinyt kadota kannen alle, kun Alea jo harmitteli, ettei ollut vastannut jotakin muuta. Esimerkiksi: *Koko maailmani on juuri romahtanut tai Minua pelottaa niin valtavasti, että alan kohta parkua ääneen.* Se olisi ollut totuus. Mutta ei, ei hän sellaista sanoisi — kenellekään. Alea ei ollut tottunut paljastamaan tunteitaan muille. Koulussa hänellä oli vain muutama ystävä mutta ei ketään sellaista, jolle hän olisi halunnut kertoa pelois- taan ja huolistaan. Hänellä ei ollut ketään, jolle olisi voinut nyt soittaa. Hän oli ypöyksin.

Hän huomasi, että *Cruciksella* alkoi jälleen tapahtua. Sammy oli ilmestynyt kannelle tarjotin kädessään. Hän laski sen peräkannella olevan oleskelunurkkauksen pöydälle. Hän levitti pöydän viereen lattialle tyynyjä ja — Alean hämmästykseksi — ripusti yläpuolelle koristevaloköynnöksen. Tess tuli myös paikalle ja ryhtyi kattamaan pöytää. Ilmeisesti he aikoivat syödä illallista kannella. Ajatus sai Alean vatsan kurnimaan. Hänellä oli hirveä nälkä.

Hetken kuluttua myös Ben saapui peräkannelle mukanaan iso pata, jonka hän laski pöydälle. Hän tähyili jälleen valppaan näköisenä ympärilleen. ”Satamamestarin päivä on varmaan jo pulkassa”, hän arveli ja istahti Sammyn ja Tessin viereen, jotka olivat syöksyneet ottamaan ruokaa padasta.

”Nuudelikeitto on ihan parasta!” Sammy huudahti. ”Minä pidän enemmän tomaattikeitosta”, Tess kommentoi kauhoessaan antaumuksella keittoa lautaselleen.

Alea tunsu keiton tuoksun nenässään. Hän oli niin nälissään, että häntä oksetti. Hänen pitäisi saada jotain syötävää ja pian. Rahapussissa oli vain kuusikymmentäneljä senttiä. Ehkä kioskillä tosiaan myytäisiin suklaapatukoita ja hän pystyisi ostamaan ainakin jonkin pienen patukan? Tai puolikkaan?

”Hei, sinä siellä!” hän kuuli yhtäkkiä jonkun huutavan.

Alea vilkaisi hämmästyneenä *Cruciksen* suuntaan, josta ääni oli kuulunut.

Ben seiso i reelingin vieressä. ”Onko sinulla nälkä?”

Alea tuijotti poikaa ällistyneenä. ”Ai minulla vai?”

”Niin, sinulla. Näytät ihan siltä, että pyörriyt kohta. Haluatko jotain syötävää? Jos haluat, hyppää veneeseen.”

Hyppää veneeseen? Alea veti kiivaasti henkeä. Ristiriitaiset ajatukset sinkoilivat hänen mielessään. Kyllä! Hän halusi ehdottomasti hypätä veneeseen!

Ei! Ei missään tapauksessa.

”Se... ei oikein käy.”

”Miksei?” Ben hyppäsi laiturille ja tuli Alean luokse.

Alean sydän alkoi pamppailla. Mitä hänen pitäisi tehdä?

”Voit tulla syömään meidän kanssamme, jos haluat”, Ben sanoi. Poika seiso i nyt suoraan Alean edessä ja katse i tyttöä. ”Olet valkoinen kuin lakana. Minusta tuntuu, että nuudelikeitto tekisi sinulle hyvää.”

Alea nyökkäsi hitaasti. Sitten hän pudisti päätään. Ben kutsui hänet syömään VENEESEEN! Kaiken lisäksi hänen pitäisi *hypätä* kannelle. Veneen ja satamalaiturin

välissä oli ainakin metrin levyinen rako. Mitä jos hän putoaisi veteen? Ei, ei, ei! Riski oli liian suuri!

Ben kysyi: ”Mitä sinä pelkää?”

”Että putoan veteen.”

”Aijaa!” Ben sanoi nauraen. ”Siinä tapauksessa kiinnitämme kävelysillan.”

”*Kävelysillan?*” Alea ei ollut koskaan kuullut moista sanaa.

”Se on sellainen puulevy, joka laitetaan veneen ja laiturin väliin. Olemme yleensä liian laiskoja käyttääksemme sitä. Mutta sinun vuoksesi olemme valmiit tekemään sen”, poika sanoi hymyillen. ”Kävelysilta!” hän huusi Sammylle, joka roikkui reelingillä ja seurasi heitä uteliaana. Sammy ryhtyi heti tuumasta toimeen, ja hetken kuluttua veneen ja laiturin väliin oli ilmestynyt kävelysilta. Se oli todellakin kuin silta. Alea tuijotti sitä sydän pamppaillen. Oliko se tarpeeksi vakaa? Kestäisikö se hänen painonsa?

”Minä autan sinua”, Ben sanoi ja otti häntä kädestä. Poika ohjasi Alean lempeästi kävelysillan luokse. Alea seurasi epäröiden. Hän kävi sisällään kiivasta kamppailua. Jokin veti häntä veneen puoleen. Laiturilla istuskellessaan hän oli huomannut useamman kerran haaveilevansa, että voisi itsekin asua tuossa purjeveneessä. Mutta sehän oli ihan hölmö ajatus. Hänen oli pysyteltävä mahdollisimman kaukana vedestä, hinnalla millä hyvänsä! Kylmä vesi oli hänelle hengenvaarallista. Veneeseen meneminen oli aivan älytöntä.

”Okei”, Alea kuiskasi ja astui kävelysillalle.